

Останалите кандидатки за брак бяха прелестни, бели и румени, с тънки като гърло на пясъчен часовник талии, с копринени тоалети, лъскави като вода на слънце. Салонът за хранене на курорта „Грийнбрайър“ беше пълен с такива девойки, придружавани от своите врели и кипели майки, които шепнешком ги наставляваха кой е най-съблазнителният ъгъл между китката и чашата с чай, а също: *седи изправена, усмихвай се лъчезарно, гледай свенливо с примижали очи*. Три пъти по-малобройни от момичетата, младите мъже носеха корави бели яки и ленени сака, оглеждаха се, усмихваха се и кимаха като въдушевени купувачи на пазар за расови коне.

Госпожица Консуело Изнага, най-близката приятелка на Алва от летата им през детството в Нюпорт, Роуд Айланд, бе авторката на плана, който се осъществяваше в настоящия момент. Консуело твърдеше, че „Грийнбрайър“ е мястото, където можеш да си хванеш съпруг. Имаше предвид Алва. Самата тя с нейните пари, връзки и красота никак не се беше разбързала. Нямаше и необходимост. Баща ѝ бе успял да запази богатството си.

Парите на фамилия Изнага идваха от кубинската захарна тръстика. Всяко лято преди войната семейството сменяше Куба с по-умерения в климатично отношение Нюпорт и често наемаха вила на същата улица като семейство Смит – те пък бягаха от задухата и жегата в Манхатън. Господин Изнага обичаше да казва: „Човек трябва да е верен на земята, която го е направила богат“ – завоалирана критика към бащата на Алва, който бе предпочел да продаде наследената памукова плантация, вместо да я обработва. Международните пазари бяха в Ню Йорк, така че Мъри Смит се установи там със съпругата и дъщерите си. Алва и Консуело, нехаещи за напрежението между бащите си, се бяха привързали една към друга с безрезервната обич, за която безгрижното детство дава добра почва, и обръщаха повече внимание на сходствата си, отколкото на различията.

През годините на войната всяка пролет се срещаха в Париж за по няколко седмици. Докато бяха разделени, си пишеха писма. После бащата на Консуело видя нови делови възможности, купи къща в Манхатън, след като семейството на Алва се върна там, и приятелките отново се събраха. Алва познаваше Консуело като себе си. Нищо не можеше да ги раздели. Дори след като семейство Смит изпадна в бедствено положение, Консуело си остана вярна приятелка както винаги.

И ето че сега бе набелязала Уилям К. Вандербилт за Алва – предишната година се беше запознала с него в Женева. Уили, както го наричаха, младеж от заможно семейство, трето поколение манхатънци, не съумяваше да накара каймака на обществото да го приеме. Както Консуело му представи нещата, съчетанието между безупречното потекло

на Алва и парите на Вандербилт щеше да наклони социалните везни в тяхна полза и да доведе до възход на двете фамилии.

Оптимистично предвиждане.

И все пак според Консуело Уили изглеждаше благоразположен към замисъла ѝ и към самата Алва. Според Алва той бе като весело кутре – при няколкото им срещи само я оглеждаше с блеснали очи и отприпкваше. Вярно, по всичко личеше, че я харесва. Но също така му харесваше да върши лудории с приятелите си, да препуска в карета с четворка коне в Сентръл Парк, да прави фокуси с карти, да участва в надпревара с яхти, да бърбри с хубави млади дами, сред които тя бе една от многото. „Алва Смит ли? Тя е спретнато момиче, с развито чувство за отговорност“, характеризираше я пред приятелите си той и после се лепваше за нея, описвана с по-привлекателни епитети.

– О, виж! – Консуело посочи трима мъже, които влязоха в просторното помещение с висок таван. – Казах ти, че ще е тук. – Тя повика келнер на масата им и му подаде визитката си, на която бе надраскала бележка. – Онзи със синьото сако е господин Вандербилт – обясни му. – Кажй, че го каним да се присъедини към нас с приятелите си.

Келнерът се запъти натам, а Алва въздъхна тежко.

– Притесняваш ли се? – попита Консуело. – Няма защо. Той ще дойде.

– И после какво?

– После ще си хванеш чашата с чай ей така...

– Стига де, Консуело.

– И спри да се мръщиш! „От всяка млада жена, която се надява да привлече съпруг с качества и вкус, се изисква бледен, спокоен и приятен лик.“ Това го прочетох в едно ръководство за добри обноски. Да не говорим, че мръщенето състарява с пет години. Научно доказано е. – Консуело млъкна и самата тя се смръщи. – О, боже, какво е това?

Алва се обърна и видя друг келнер да застава до масата на господата, докато пратеният от тях все още си проправяше път през обширния салон. Първият подаде нещо на Уили и посочи към близка маса с дами, от които явно бе дошло въпросното нещо. Мъжете се изправиха, като най-пъргав се оказа Уили с тъмнорусата си коса и усмивка с трапчинки. Поспря, колкото да вземе от следващия келнер картичката на Консуело, която пътьом пхна в джоба си.

– Е, дотук с твоите кроежи – каза Алва.

– Голяма неверница си ти – отвърна Консуело. – Признавам, че Териза Феър е красива. Представи си какво е да имаш такава червена коса! Но пък е толкова напориста, че ще подплаши всеки мъж, освен ако не е напълно отчаян.

– Красива и млада – уточни Алва. – Надали е на повече от четиринайсет.

– Гърците представят момичетата в обществото още на десет, такава е и законната възраст в Ню Йорк. Поне не се състезаваш с десетгодишна.

– Консуело взе чашата си с чай. – Не се разстройвай. На Уили не му е нужно да си пълни джоба с парите на Феър. Дядо му е много богат.

– Дядо му обаче.

– Който е вече престарял и няма да живее вечно. – Консуело наблюдаваше групата. – Питам се колко ли притежава.

– Уили ли?

– Дядо му Вандербилт, по прякор Комодора. Четох, че парната му яхта била колкото боен кораб и струвала половин милион долара още преди двайсет години. Бащата на Уили също е добре подсигурен. Нужно им е неопетненото име на предците ти, за да заглушат слуховете за печалбарство през войната, политически подкупи и всякакви неприятни истории със сина.

– Какво? Кой син?

– Чичото, Корнийл Вандербилт. Според татко той е безнадежден комарджия, който никога не си плаща дълговете. Отгоре на всичко получава припадъци и гърчове.

– Това не си ми го споменавала.

– Не съм ли?

– Ако знаех...

– Щеше да отпишеш Уили ли? Не можеш да си го позволиш.

Алва отново се извърна да погледне.

– Роклята на госпожица Феър... – Поклати глава.

– Отлично е скроена за фигурата ѝ, така е. Но непоносимата ѝ майка...

– ... няма да живее с тях.

– Не би живяла, ако... – поправи я Консуело и посочи Алва с лъжичката си. – *Ако!* Само че това не е реална възможност, защото госпожица Феър е простовата. Докато ти си истински трофей.

– Само в сравнение с нея.

Преди войната, когато нюйоркското общество още не беше захлопнало вратата за почти всеки, чиито пари не бяха местни и стари, семейство Смит се радваха на също тъй добра репутация като нюйоркските първозаселници – и по-добра, настоявала бе Фийби Смит, майката на Алва: бяха по-културни и с по-отворено съзнание, тъй като тя бе водила дъщерите си всяка година в Европа, откакто можеха да достигат парапета на палубата. Нещо повече, потеклото им, старо и впечатляващо в американския Юг, беше още по-старо и впечатляващо в Европа – имаха далечна кръвна връзка с кралските фамилии на Франция и Шотландия.

„Моите момичета са родени да носят корони“, казваше тя на всеки, склонен да я слуша.

– Всичко е относително – каза Консуело. – На харизан кон зъбите не се гледат.

– „Лоши зъби нищо добро не обещават.“ Така твърди нашата Лулу.

– Какво ли разбира една дърта робиня. Но така или иначе, погледни го, неговите зъби са прекрасни.

Алва заопипва деколтето си. Роклята ѝ беше стара, вече не ѝ прилягаше добре като някога. Беше от последните, поръчани в Париж, преди баща ѝ да върне семейството в Ню Йорк. Тогавя той не разбираше, че неговата търговия с памук умира бавно, но сигурно, също като майка ѝ.

Със своите обноски, типични за Стария Юг, и с непоклатимото си убеждение, че ръкостискането е достатъчна гаранция за нечии намерения, той потъна под неумолимите вълни от безскрупулни и безчестни търговци на памук, които си стъпваха един на друг по главите, за да държат нос над водата. По-лошото беше, че баща ѝ инвестира неразумно, като заложи на Конфедерацията и южняшките банки. Богатството, произлязло от огромната памукова плантация, парите, които бяха издигнали прадедите ѝ и бяха дошли на свой ред при баща ѝ, се бяха стопили вече.

– Остави роклята си на мира – смъмри я Консуело. – И стига си се мръщила.

– Прощавай, но това е унижително, разбери. – Алва взе да чопли кожичката на нокътя си, като се съпротивляваше на желанието да я загрize. – Да бях отишла в Лондон, когато Втората френска империя падна. Джени Джероум се запозна там с лорд Чърчил. Мини също ще получи титла – каза тя за друга от приятелките им. – Винаги съм вярвала, че ще се омъжа за джентълмен с титла, земи и поданици. С история. Майка ми подхранваше у мен тази мечта.

– Всички майки го правят.

– Достойна цел е – посочи Алва. – Не е грешала за това.

– Да, майка ти имаше прекрасна цел, но ужасен подход. Ала защо никой друг не се намеси? Ето това се чудя.

През юношеството си Алва бе смятала майка си за пресметлива, но чаровна и умела познавачка на висшето общество. Проумя заблудата си една вечер в салон на двореца „Тюйлери“, когато, седнала зад императрица Йожени (и възхитена от тази близост), я чу да казва:

– За мен в двора няма по-смехотворна фигура от госпожа Мъри Смит. Вечно ни надува главите с кралските си предци, а те са живели преди векове, ако изобщо е истина, че ги е имало. Но като я слуша, човек би помислил, че още управляват.

На Алва ѝ се беше приискало да умре на мига. Императрицата говореше за нейната майка. Смяташе я за смехотворна. Императрицата!

– Надуто създание е, съгласна съм – отговори събеседничката ѝ. – Но пък е забавно да я гледаш. Нея ако пита човек, всяка от съвършените ѝ дъщери е достойна за кралица. Или за императрица. Бъдете нащрек! – засмя се тя.

– На мен не ми е забавно – отвърна императрицата. – Жал ми е за горките ѝ момичета. Никой с тежест няма да ги приема сериозно.

Алва не посмя да стане от мястото си, за да не привлече внимание. И седя там ужасена, пламнала от срам.

Майка ѝ беше всеобщо посмешнице.

Никой с тежест нямаше да ги приема сериозно.

Майка ѝ вече беше в гроба, а Алва се намираше тук, в Западна Вирджиния, потеше се под корсета си и се домогваше – немного успешно – до вниманието на джентълмен без благороден произход.

Тя не можеше да се махне от Ню Йорк с неговите дълги улици, мрачни и скучни къщи на калкан и витрини на магазини, заобиколени от паянтови жилищни сгради, потънали в мизерия и мръсотия. Манхатън беше лишен от изисканост – малко на брой разкошни къщи, никакви възвисяващи се катедрали и очарователни градини като онези, които Луи Наполеон бе вметил в парижките предградия. Тук пред погледа имаше само грозни сгради от дъски, тухла или кафяв пясъчник, сажди, еднокраки бездомници и конски трупове, разлагащи се по улиците.

Сега Алва беше обект на благотворителност.